

МАРТИН КОЛЕВ
ВСЯКА ВЕЧЕР Е НОВА
ИСТОРИЯ

chitanka.info

— Видяхте ли мъглата? Всичко е в мъгла, все едно сме в Лондон.

— Ще се махне.

— Не, не, не, не гледай в бъдещето! Не трябва да мислиш за нищо... освен за този китарен риф.

За пердетата. И за бутилките — виж стават все повече, завземат ти стаята без никаква съпротива от наша страна. Ще сложа тази свещ до виното... Уау. Все едно е някакво кърваво море, пълно с умиращи костенурки.

— Това е от тапата, дето остана половината вътре.

— Човек, не е тапата! Няма никакви тапи, нищо, което се е появило или ще се появи след този момент. Това е моментът! Костенурките умират от глобалното затопляне на свещта, а ние сме рибари под мъгливия свод небесен.

— Аз ще взема да спя.

— Не! Щом не си заспал до мига на миговете, трябва да останеш с нас... Замислете се само — има един безспорно велик миг от вселенската история и той ни се случва. След него никога няма да бъдем завършени или радостни. А стоим, полуотнесени, наговорили се и наживели се малко след четири. Този половин литър... по-малко е даже, вътре е шансът ни да отнесем света в своите притварящи се очи — какви прекрасни очи, изтощени от гадни лекции и работа и все пак пълни с примигваща светлина, очи на синьо куче, зелени очи над хубава уста, очи на бездна, събрали са си в зениците издъхващото детство и цялата шибана красота на всички претъпкани градове...

— Вярно, нищо не се вижда от мъглата.

— Има ли още бира на прозореца? Не се вижда, стъклата са запотени като на минералните бани.

— Ох... не. Ха-ха. Това са онези таванските призраци, дето крадат карти за библиотека и лек алкохол.

— Спи ли ти се?

— Ми не знам. Чакам мигът да свърши.

— Това ти е най-вдъхновяващата усмивка. Обичам те.

— Мхм.

— Хайде де, дай по-членоразделно.

— Уф, и аз теб. Не е нужно през две наздравици...

— Във, кой каза „наздраве“?!

— Наздраве!

— Наздравее!
— Наздраве.
— Наздравей!
— На!
— Т’ва е велик ритуал. Ние сме винени братя.
— И сестри.
— Винени братя и сестри... Сестри и братя. Нямаме белези по палците и все пак сме чудно семейство.
— То май не е с палците.
— Глупости, всичко е с палците! И стопирането, и разгръщането, и басовете. Само не можеш да напсуваш с палец.
— Тихо! Тая песен.
— О, не, пак ли?
— Почнаха отначало.
— Няма плейър с по-голям капацитет от нас.
— Хах.
— „Нека ангелите те водят, чуй ме, приятелю...“
— „Другарю“.
— „... по безсънни пътища, безсънното пътуване, нека ангелите те водят!“
— Леле, на български звучи съвсем като някакъв поп фолк.
— Докато вие двамцата се задомите и си направите деца, цялата кирилица ще звучи вече като някакъв поп фолк.
— Чу ли, мило? Искаш ли да ставаш мама?
— Млък или ще кажа „наздраве“!
— А, кой каза „наздраве“!
[наздравица]
— Нещо се умълчахте. Май Сънчо дойде от горичка.
— Ще изкарам още одеяла. Който иска мекото, да ми пази чашата.
— Хм, мекото синичко или тежкото червенко...
— Хубава вечер беше обаче. Само някакъв си миг от вечността, но издържан съвършено — естетически, декадентски и финансово.
— Кога ще свърши този твой сърцераздирателен миг?
— Пак говориш за бъдещето... Когато стопанката си прежали виното и разпределим като римски стратегии местата за сън. Когато последният от нас, възмуцавайки се от хъркането на другите и от

безритуалното им заспиване за секунди, се отдаде на същите занимания.

— Бас хващам, и то с палец, че ще си ти — от толкова философстване на пияна глава сигурно се заспива много мъчително.

— Не ми е проблемът в мисленето и пиенето. Само като се сетя как се вдигнах в седем да ходя в Ректората, оттам лекциите станаха на библиотека, библиотеката на малки тъмни „Каменици“, те се изродиха в учебния на „Натфиз“, оттам едва се измъкнах от една контрола и тъкмо си бях взел яйца и кренвирши и щях да се отдавам на философия на правото, когато ей този престъпник ми звънна да не се правя, ами да хващам първия трамвай за сточна... и оттам го знаете. Колкото и да ми се мре за сън, не мога да не премина обстойно през тези трогателни превъплъщения на нещо, което можеше да е съвсем сив петък; искам да разбера казал ли съм нещо лошо днес, бил ли съм примерен собственик на сърцето и разсъдъка си — четката ти е в най-малкия джоб — и да се предам на съня напълно оценил рога на изобилието и кутията на Пандора. Само тогава денят ще ми е завършен.

— Значи, ъкхъм, задавих се... значи ако не ти бях звъннал, щеше да си останеш с един посредствен безкрил петък?

— О-о, „Щастието е парещ пистолет“! Е, не, нямаше да е чак някакъв петък изтърсак, но си говорим все пак за деня на дните, не за вторник или нещо такова. Пък и виж ся — вечерите не могат да понасят да бъдат пропилявани. Те почват тихо да вият към осем — осем и половина, от всяка спирка и всяка отваряща се външна врата, обещава ти да са незабравими и пълни с чудеса, да, аз ще съм на матрака. Обаче искам и възглавница. Дните ни са скици на света, който вечерта оцветява. Не бива да знаеш къде ще завърши, къде ще посрещнеш слънцето — на лодка в открито море, в легло с непознат мирис, в бар с джаз на живо или наред китна поляна с ясен изглед към звездите... И имам предвид истинско звездно небе, обсипано с бляскав прах като вътрешността на огромен тъмносин човек, по-ярко от вино на свещ и от фаровете, които можеш да преброиш от Орлов в шест следобед. Хора, имам чувството, че мъглата е влязла в стаята. Хора? Не ви виждам! Всичко е покрито от сивкаво — лилава пелена!

— Айде тихо, де! Искам да спя.

— О, сори. Значи това е, така приключва историята... Надявах се на малко повече задушевност накрая, някое и друго неочаквано искрено признание, но какво пък. Плейърът, лампите, ще наглася духалката да се пуска както ѝ скимне, щото сутринта трябва да ни посрещне топло и празнично... Настръхнаха ми космите на ръката чак. Ще си метна и палтото, все едно съм бродяга под някой мост или таралеж. Аах, блаженство и несправедливост. Дано утре се вдигна навреме за този нелеп тест... Не знам дали се трупяхте наистина вече или отказвате да признавате повече присъствието ми, но във всеки случай се чувствам като един мъничък Сократ в края на пира. Сега ще прикрехнат очи и с мен най-идеалният безгрижен миг ще загине. На мен принадлежи финалната фраза. Нека е... хм... „изпроводих нощта с човешките си обятия“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.